

Dissertatio medica inauguralis de epilepsia ... / defendet Franc. Henric. Joseph Karcher.

Contributors

Karcher, Franciscus Henricus Joseph.

Publication/Creation

Argentorati : Typis viduae Michaelis Storckii, [1725]

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/bkdkfsvt>

License and attribution

This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.

Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>

B. C. D.
 DISSERTATIO MEDICA
 INAUGURALIS
 DE
 EPILEPSIA.

QUAM
ADJUVANTE DEO,
 Ex Decreto Gratosissimæ Facultatis
 Medicæ

In REGIA Argentoratensium Universitate
 PRO LICENTIA
Summos in Arte Medica honores

& Privilegia Doctoralia legitimè consequendi
Ad diem 20 Maij MDCCXXV.

Horis locoque solitis

In solenni Eruditorum Consessu defendet

FRANC. HENRIC. JOSEPH. KARCHER
 Selestadiensis, J. U. Licent.

ARGENTORATI, Typis Viduæ MICHAELIS STORCKII,
 Universit. Cathol. Typogr.

DEO,
PATRIAE.
PATRONIS,
PARENTIBUS,
ET
AMICIS.

Proæmium.

MOTUM omnem corporis fieri per FIBRAS vel in musculum collectas vel in membranam intertextas ope SPIRITUUM ANIMALIUM vel, quod idem est, SUCCI NERVEI per nervos tum ex cerebro, unde motus voluntarius provenit, tum ex cerebello, unde involuntarius oritur, in eas influentis, concurrente tamen sanguinis adjumento, communis est opinio; pro diverso itaque spirituum horum in partes influxu, diversi quoque motus oriuntur, hinc aliquando planè deficit, ut in PARALYSI, aliquando depravatur, ut in TREMORE, quandoque verò præter ordinem augetur, ut in SPASMO seu CONVULSIONE, hocque dupliciter; nunc enim membra ultrò citròque invitè contrahuntur & extenduntur, quod sub nomine CONVULSIONIS CLONICÆ venit, nunc verò

membrum contractum rigidum sine vibratione permanet, & dicitur CONVULSIO TONICA. Ad primam classem EPILEPSIAM, morbum quoad theoriam aequè ac praxin, quod agrotantium non minus quam Practicorum querela abundè testantur, satis intricatum, pertinere, nullus, opinor, dubitat; cujus paulò accuratiorem delineationem speciminis inauguralis loco instituere consultum duxi. Equidem de tristissimo hoc affectu saepissimè jam inter Eruditos disputatum fuit, & propterea mihi objicere quis posset, me crambem saepius recoctam apponere, verùm cum de morbis tractaturo vix materia supersit, quæ non permultis vicibus agitata fuerit, facile me veniam impetraturum spero, quod & diri hujus morbi examen institutam, præsertim cum Tyronibus lectiones lectæ placere, & decies repetita haud displicere debeant. Dum autem hoc aggredior, ut DIVINUM NUMEN conatur meo qualicunque ex alto benedicat, ardentibus precor suspiriis: TE verò L. B. ut equam de labore feras sententiam, subnixè rogo.

Caput I^{mum}.

Definitionem nominalem, realem, subjectum & causas delineat.

§. I.

MOrbi hujus, nimirum *EPILEPSIAE*, denominationis rationem græca lingua reddit, siquidem ab ἐπιλαμβάνω, invado, corripio, prehendo, quia subito mentem sensusque omnesprehendit, derivatur. Varias apud Latinos non minus quàm Germanos denominationes obtinet; dicitur enim *MORBUS INFANTUM*, quia hi frequenter ob varias partim in utero, partim verò extra uterum collectas cruditates ab immane hoc hoste quantum patiuntur. Item *PUERILIS*, quoniam & isti ob nimiam voracitatem, minimèque servatam diætam, patulas huic malo præbent januas. *MORBUS CADUCUS*, à casu & lapsu ægri subito; *COMITIALIS*, quoniam Romæ olim Comitia solvebantur, si quis hoc morbo corriperetur; nonnullis *MORBUS SACER*, quod sacram corporis partem cerebrum perturbet; *HERCULEUS*, ab ejus immanitate, & *SONTICUS* ob maximam nocendi vim audit. Aliis verò *LUNATICUS*, vel quod in Novilunio nati hoc morbo corripì credebant, vel quod secundùm Lunæ conversiones suam hic morbus potissimum exercet atrociam

eiam appellatur, quibusdam verò *PEDITIO*, quia pedes in paroxismo inordinatè moventur, vocatur, *vid. Avicenn. Tract. de Epileps.* Aliquibus etiam *MENSALIS* seu *CONVIVALIS* ex eo, quod mensam accumbentes sæpè invadat, dicitur. *Vid. Christ. Joh. Lang. oper. disput. V. de morb. cad. pag. 58.* Germanis verò *die fallende Sucht / schwere Noth / der Jammer / schwere oder böse Krankheit / das schwere Gebrechen* &c. nominatur.

§. II.

Est autem *EPILEPSIA*, AD ACTIONIS AUCTAE SYMPTOMATA PERTINENS, MOTUS CONVULSIVUS INVOLUNTARIUS ATQUE INORDINATUS OMNIUM PLUS MINUS CORPORIS PARTIUM, IN PRIMIS MANUUM ET PEDUM, NON PERPETUUS QUIDEM, SED QUI TEMPORUM FIT INTERVALLIS, CUM SENSUUM TUM INTERNORUM TUM EXTERNORUM, ACTIONUM ANIMALIUM ET QUANDOQUE NATURALIUM LAESIONE. Motum enim convulsivum, & quidem omnium haud rarò corporis partium violentum Epilepsiam dicere, imò & primum in convulsionum classe ipsi concedere locum, nemo ex omnibus, quos mihi hætenus evolvere licuit, Doctoribus hucusque dubitavit; manus verò & pedes præprimis convelli, hocque non continuò, sed per intervalla fieri, cum nullus, cui vel semel epilepticum omnino talem videre licuit, negare possit, comprobante insuper sensuum tam internorum quàm externorum læsionem

sionem ipsâ ægrorum relatione, in explicandâ æquè ac probandâ definitione prolixior non ero, sed ad subiectum, quod tam horrendo torquetur malo, indagandum me accingo; illud tantummodo monens, me non comprehendere posse, quomodo hic morbus à principio agente rationali, semper in destructionem vitæ tendentes abominandos motus producente, salva ratione derivari queat.

§. III.

CEREBRUM unanimi fermè Medicorum consensu *PRIMARIUM* Epilepsiæ *SUBIECTUM* statuitur. *Quercetanus* quidem *Art. Med. pract. de Epileps. p. 114.* ob læsas cordis non minùs quàm cerebri actiones, cor hujus interdum morbi sedem accusat; verùm cum hæc ipsa *Quercetani* opinio à variis jam dudum Authoribus, præcipuè verò *Sennerto pract. Med. lib. 1. part. 2. cap. 31. quest. 2. p. 652.* quò etiam *L. B.* remitto, inversa sit, unicè hic annotabo, minimè hic de loco generationis materiæ, quæ Epilepsiam excitat, sed quâ parte proximè & præcipuè affectâ epilepsia oriatur, quæstionem esse. Eam igitur *CEREBRUM*, omnium utpote, quæ in Epilepsia læduntur, actionum fontem ac causam, esse, non adeo ineptè creditur, & licet per consensum sæpius Cerebrum afficiatur, firma tamen manet sententia, symptomata Epilepsiam constituentia ex læsione potissimum Cerebri, visceribus reliquis, excepto forsàn illo in quo causa mali hæret, per consensum, quem cum cerebro per nervos

nervos habent, tantummodo affectis, dependere. Quoniam verò Cerebrum plurimis constat partibus, haud exiguum authorum hic observamus diffidium, dum alii Cerebri tantum Ventriculos, nonnulli ejus Meatus, alii verò Cerebri Meditullium, plures exteriorem ejus Corticem, quidam verò Albam & Medullarem cerebri substantiam, multi glandulam Pinealem, Plexum Choroideum; alii verò Membranas primariò hic affici contendunt. Nullos verò rem acu omnino tetigisse, sed illos unicè qui Cerebrum indifferenter, maximè verò Membranas & Principium nervorum primarium hujus mali subjectum asserunt, à veritate laurum mereri, cum sanioribus nostræ ætatis Medicis existimo. His enim à quacunque causâ irritatis, spiritus quoque animales miris modis agitantur, perturbantur, & commoventur, spinalis medulla nervosaque corpora in consensum trahuntur, ita ut à vellicatione membranarum aut nervorum, omnes deinde Musculi per quos illi distribuuntur, utpote motûs organa, simul afficiantur & convellantur. Ut autem meliorem, à quibus hic affectus potissimum dependet, *CAUSARUM* acquiramus cognitionem, necessarium esse puto eas dividere in *PROXIMAM* seu *IMMEDIATAM*, & *ANTECEDENTES*.

§. IV.

Quia autem in limine statim hujus dissertationis Spiritus Animales principale motûs omnis organon existere, eosque naturaliter constitutos regularem, minùs verò
tales

tales irregularem edere motum annotavi, cum præterea formalis Epilepsiæ ratio in motu præternaturaliter aucto consistat, non immeritò quoque *SPIRITUS ANIMALES A QUACUMQUE CAUSA PERTURBATUS, NIMIOQUE IN MUSCULORUM VILLOS IMPETU IRRUENTES, CAUSAM EILIS PROXIMAM ET IMMEDIATAM* dixero. Verùm antecedentes, si ullius, hujus certè morbi causas designare arduum est, ita ut non immeritò (ut verbis *Sennerti* utar) *Magnus ille Medicus Joannes Crato ad Zuvingerum in epistolis à Scholtzio collectis, epistola 137. scripsisse videatur: utinam ante vitæ meæ exitum veram hujus mali dignotionem, & verum remedium quis ostenderet!* unde certè in diversas adeò Authores abiisse sententias mirandum non est. Verùm liceat mihi relictis aliorum rationibus illam amplecti sententiam, quæ *OMNE ID, QUOD SPIRITUS ANIMALES QUACUNQUE RATIONE IRRITARE, AUT INORDINATE COMMOVERE POTEST, CAUSAM ANTECEDENTEM* asserit, & pro ratione subjectorum vel plethoram, vel abundantem quamcumque humorum acrimoniam affectum talem producere putat. Quam etiam sententiam ab Authoribus allegatæ observationes & causæ, quibus suos hic morbus natales debet, abundè comprobare videntur, sic Epilepsiam à tumore duro & rotundo in capite hærente ortam testatur *Bartholomæus de Moor cap. 13. de morb. cad. pag. 404.* Eodem modo è *Rhodio Bonetus* refert Epilepsiam obortam à carnosio tuberculo in cerebri ventriculo contento *sepulchr. l. 1. sect. 12. obs. 26.* Ita Epilepsiam à sanguine factam describit *Salvus de Cur. morb. particul. c. 3. Schenck p. 115.* A bile quoque Epilepsiam

lepsiā produci posse impossibile non est, cum hæc natura stimulante & vellicante sit prædita, & ipse *Galenus* s. *de loc. aff.* epilepticos superveniente vomitu bilioso curatos fuisse memoriæ prodiderit. *vid. Zacut. Lusit. Med. Pr. Hist. l. i. p. 36.* ut & ipsissimam quoque Epilepsiæ causam esse serosam colluviem fervore quodam concepto impetum facientem, violenterque principia nervorum præsertim spinalis medullæ & sexti septimique, ex ejus opinione, parium distendentem multis illustrat observationibus *Carolus Piso observ. morbor. à serosâ colluvie p. 101. seq.* sic etiam Epilepsiā ab ipso cranio depresso vel carioso *Forestus l. 10. obs. 67. in schol. p. 391. Vidus Vidius lib. 2. de morb. partic. cap. proprio.* aut ab ejusdem squamulis pungentibus *Leo Faventin. de med. morb. c. 11. à materia purulenta & sanie ex abscessu cerebri, vel membranarum ejus corruptione Severinus de abscess. fol. 116. Schenck l. 1. obs. 4. Fernel 5. Pathol. c. 3. & de abdit. rerum caus. l. 2. c. 11. & 15.* imò à quovis corpore toto genere p. n. in capite genito & contento, ut sunt lapides, *Schenck l. 1. obs. 81. vermes,* (à quibus etiam vel in ventriculo vel in intestinis hærentibus hunc affectum sæpiùs productum esse experientia testatur) scorpio, *Holler. l. 1. de morb. intern. cap. 1.* oriri posse ostendunt. Huc quoque faciunt capitis læsiones ex ictu & percussione *Joh. Lang. libr. 10. Epist. 10.* Vulnera item, *Valescus de Tarant. cap. propr.* quæ certè neque per *Willisii* effervescentiam ex particulis nitro-sulphureis cum spirituo-salinis oriundam, neque per *Galenii*, aliorumque qui eum sequuntur

Medi-

Medicorum, humores pituitosos & melancholicos in cerebro turbam moventes, nec *Barbette* lympham acrem, *Deckeri* lympham acido-austeram, virus illud inebrians soporiferum & quodammodo furiosum *Helmontii*, de *le Boë Sylvii* spiritum acidum volatilem, *Ettmülleri* acidum nervis inimicum &c. unicè explicari possunt. Præterea, cum acrimoniam unam æquè ac aliam spiritus animales, utpote purissimos & ad omnem rem indifferentes, irritare posse ratio demonstret, quid opus est ad specificam quandam omnibusque hac ratione epilepticis communem qualitatem confugere. Cum autem ex allatis hucusque variorum Authorum observationibus causæ hujus morbi præternaturales quoad maximam partem colligi possint, ad causas jam naturales & non naturales progrediendum est.

§. V.

Ex CAUSIS autem NATURALIBUS primo loco se offert quando morbus cum SEMINE ET SANGUINE A PARENTIBVS IN LIBROS propagatur, unde MORBUS hic fit HAEREDITARIUS. Cui accedit PRAVA MATRIS utero gestientis IMAGINATIO & PERTERREFACTIO, quæ sæpè hoc malum produxit, cujusmodi exemplum apud *Guilielmum Fabricium cent. 3. obs. 3.* haberi potest. Huc quoque pertinet TEMPERAMENTVM MELANCHOLICVM, utpote quod sanguine spissiore abundans obstructionibus, hincque dependentibus sæpissimè humorum dyscrasiis maximè obnoxium teste *Hippocr. lib. 6.*

de morb. vulg. cui meritò annumerari potest *TEMPERAMENTVM CHOLERICVM*, animi quippe Pathematibus (quæ quid ad hunc affectum conferant, intra patebit) præ aliis deditum. *Ætas* porrò *PVERILIS* juxta *Hippocr. Sect. 3. aph. 25. & l. 3. presf. 36.* tum ob humidam puerorum temperiem & membrorum debilitatem, cum nervuli ipsorum insigni sint præditi mollitie, quos facile causa peccans accedentibus etiam aliis causis externis vellicare & ferire potest, tum si in infantia ex crasso, caseoso, multisque excrementis scatente nutricis lacte humores corruptos cumularint, præprimis cum & *LAC*, ut opinatur *Horstius Dec. 2. probl. qu. 9.* in ventriculo *ACESCENS* in æruginosum ac viride quoddam virus vitriolatum facile degeneret, comitialis morbi insultus sæpius experitur. Ex *CAVSIS* verò *NON NATVRALIBVS* seu procatacæticis agmen & choreas ducit *ÆER*, cujus nimia non tantum frigiditas & humiditas juxta *Hippocr. Aphor. 16. Sect. 3.* sed etiam caliditas humorum motum immutare, ac cerebrum facile offendere potest. *Hipp. l. de morb. sacr.* Idem quoque facit decubitus in terrâ, mora in aëre vitioso & sole diuturnior *Galen. Comm. Aph. 29. S. 3.* Si enim hæc sanos etiam in gravem capitis dolorem, vertiginem &c. conjicere possunt, mirum certè videri non debet, si ad morbum caducum dispositos in novum præcipitent paroxysmum. Deinde etiam subitaneæ & inconstantes aëris mutationes, aut aër paludum, lacuum, aliorumve putrescentium vaporum, foetidorum ac grave-olentium effluviorum qualitate

tate commixtus hunc morbum facile producant, teste *Hippocr. Aph. 20. & 23. S. 3.* *LVNAE* quoque *PHASES* ad hunc morbum producendum conspirare experientia, qua paroxysmos epilepticos Lunæ mutationes sæpè sæpiùs comitari constat, confirmare vult, quem effectum alii ab influxu astrali, alii verò, & ut credo rectiùs forsan, à pressione mutationeque aëris deducunt. Secundum sibi locum vendicat *CIBVS* vel quantitate vel qualitate peccans. Sic cibi excrementitii, grave-olentes & facile corruptibiles, licet non in omnibus Epilepsiam inducant, frequentius tamen quàm aliàs ad Epilepsiæ generationem faciunt. Ita ex esu fructuum horæorum crudorum, & lactis nimia ingurgitatione puellam Epilepsiâ correptam fuisse refert *Francis. Hildesheim Spicileg. pag. 599.* sic & fungis *Sennert. l. 6. pr. p. 300.* & Studiosum quendam ex anguillarum esu in Epilepsiam incidisse, hisq; per vomitum rejectis evasisse refert *Forest. l. 10. obs. 57. schol.* Et puerum ex esu brassicæ capitatae concisæ, & more Germanorum sale conditæ (quæ Germanis audit **Sauer Kraut**) Epilepsia correptum, & ex tristissimorum complexu parentum à Libitina raptum fuisse observavit *Joan. Dolæus Encycloped. Med. theoret. pract. lib. 1. cap. 9. de Epileps. p. 127.* Sic etiam allia, cepas, apium, carnes hædorum & caprarum, hepar hircinum & caprinum, passerum cerebella, ut & frequens tuberum ac cothurnicum esus peculiari quadam hunc morbum excitandi facultate pollere diversæ Authorum observationes testari volunt. An autem hæc omnia æquè sint noxia aliis disqui-

rendum relinquo Quæ verò de cibo annotavi, de *POTV* etiam quantitate vel qualitate peccante dicenda sunt. Vini nempe immodicum usum & ad crapulam sæpè assumptum hunc producere affectum præter alios *Galenus Comm. S. 3. Aph. 29.* & alibi annotat. Sic & notatu dignam de muliere quadam historiam, quæ ex inconvenienti acicularum Schwalbacensium usu, & superbibitione lactis caprilli in Epilepsiam lethalem incidit, *Horstius obs. l. 2. 9. p. 100.* refert. Quid dicam de immoderata spiritus vini, aliorumque liquorum spirituosorum ingurgitatione non adeò rarò dirum hunc affectum inducente.

§. VI.

MOTVM quoque *IMMODERATVM* & *QUIETEM* *DIUTVRNIOREM*, *SOMNVN* & *VIGILIAS NIMIAS* portam huic malo pandere, vix ullus, qui horum effectus perspectos habet, dubitare potest. Motus enim immoderatus humores commovendo & exagitando, quies verò & otium diuturnum sanguinem non tantùm magis lentum producendo, sed & insensibilem transpirationem, hincque dependentem excrementorum evacuationem impediendo, quin & somnus nimius præprimis verò meridianus ac immediatè post pastum institutus, alimentorum concoctionem minùs promovendo, ut & vigiliæ immoderatæ corpus exhauriendo humorumque inspissationem producendo non possunt non multum ad hunc affectum producendum conferre. Quid etiam ad disponendum homines ad morbum caducum *EXCRETA* & *RETENTA* faciant plurimæ ab Authoribus hinc inde alle-

allegatæ observationes abundè probant, Sic ex mensium obstructione hunc affectum ortum esse refert de puella *Benivenius de abdit. morb. caus. & curat. cap. 97.* ex secundinis retentis vel ex utero imperforato *Guilielmus Fabricius cent. 3. obs. 60.* ex urinæ suppressione *Heurnius de morb. cap. p. 163.* ex feminis retentione *Forest. lib. 10 obs. 66.* Sic refert *Schenckius l. 1. obs. 199.* patrem & filium scabie laborantes ex intempestivâ materiæ repulsionem, illum in palpitationem cordis, hunc in Epilepsiam incidisse. Nimia quoque venus & spiritus animales exhauriendo & sanguinem effœctum reddendo ad hunc morbum vel excitandum vel etiam aggravandum non parum facit. Ex ira etiam, ut ad ANIMI PATHEMATA deveniam, *Galen. 5. de loc. Ast. cap. 6. Joh. Baptist Montanus Cons. 41.* ex conspectu V. Sectionis *Salmuth. cent. 2. obs. 73.* à terrore ex inopinata aquæ perfusione *Camerar. Sillog. commemorab. cent. 26.* ex tonitru, clangore tubarum, cujus exemplum apud *Johan. Math. à gradibus in 9. Rhasis Forestus lib. 11. in schol. obs. 54.* ob fratrem subito mortuum *Amatus Lusitanus cent. 12. curat. 90.* ob decollationem spectatam *Martinus Weinrich. de monst. cap. 15.* Epilepticum cadentem *Christoph. à Vega lib. 3. de arte Med. cap. 12.* Epilepsiam excitatam esse narrant. Non minùs etiam per jocum incussus metus & terror infaustæ hujus sobolis parentes fiunt. Metus enim quantum hic valeat vel ex illo patet exemplo, cujus mentionem facit *Platerus tom. 1. Prax. cap. 3. p. III.* de puella quæ pendentem extra urbem in patibulo intuita, melancholica & epileptica invasit. Huc quoque pertinet illud à *Christ. Joan.*

Joan. Lang. Disput. de morb. caduco observatum exemplum de serva quadam Lipsiæ ligulam tribus nodis constrictam inveniente, quæ dum tertium horum solvit, sibi imaginata est à saga quadam per fascinationem nexam fuisse, & paucò interjecto tempore Epilepsiam gravissimam incucurrit, de quâ tamen eam à se liberatam esse ipse subnectit. Hæc autem de causis dixisse sufficiant.

Caput II^{um}.

Signa Diagnostica, Distinctiva,
& Prognostica exhibet.

§. I.

ANtequam autem de signis diagnosticis aliquid dicam, eximia hic discuti posset quæstio; *CVR* nimirum *EPILEPTICI INSULTUS PER PAROXISMOS, ET STATIS QUANDOQUE TEMPORIBUS REDEANT?* Maximus circa hanc rem Authorum est dissensus, aliis ad animam & principium vitale atque Archæum confugientibus, aliis in Lunæ influxu rationem quærentibus, aliis aliam excogitantibus causam, forsan, in quibusdam saltem casibus, eandem Epilepsiæ cum febribus aliquibus intermittentibus rationem esse dicere liceret. Ab una videlicet vel pluribus ex causis procatacæticis quædam sanguinis & chyli disproportion oritur, unde cruditates à chylo non probè subactæ oriundæ succrescunt, quæ,
cum

cum sanguini multò minùs sequaces sint, arctiora ejusdem colatoria, exilioresque, ad arteriarum latera & fines, meatus pervadere nequeunt, necessariò igitur ibidem hærent, donec acrimoniam huic morbo excitando sufficientem contraxerint, vel ab alia quacunque causa citiùs commotæ fuerint, hinc partes circumcirca sensibiles ac nerveas vellicant, qua occasione spiritus impetuosius moventur, atque motu hoc præternaturali in parte nervea ad cerebrum usque continuato, simul commoventur reliqui spiritus, ita ut aperto quasi tramite cum impetu per ipsos nervos ferantur, & ita convulsionem fibrarum istarum ac muscutorum, ad quos terminantur nervi, inducant. Unde haud pauca Epilepsiae symptomata desumere licet, quæ post aliquot tandem tempus, partim ob spirituum animalium dispendium, partim quia acrimonia balsamici sulphuris commercio plurimùm mitigata est, desævire incipiunt, donec de novo ratione mox allegatâ paroxismus alius suscitetur. Hæc autem de Epilepsia per consensum potius intelligenda sunt. De idiopathica verò supponendum est aliquid præternaturale in cerebro hære, quod certis intervallis commotum, spirituum influxum placidum turbat, aut idem ipsis spiritibus permistum, eosdem vitiôsè agitat. Hinc jam etiam, cur alius paroxismus citiùs aut tardiùs (ob cruditates nempe modo tenuiores, modo crassiores, adeoque ad acrimoniam plus minusve citò contrahendam aptiores) eveniat, item cur alii imminet longè quandoque ante paroxysmum, alii ve-

rò non, uti infrà de differentiis dicendum erit, præsentiant, facile concludi potest. Verùm ne diutius quàm par est his immorer, ad signa hujus affectus diagnostica progredior.

§. II.

De his autem notandum ea indicare Epilepsiam vel instantem vel præsentem, quibus tamen, cum Medico parum negotii faceffant, non multum immorabor. Quis enim ex vertigine subitanea, aurium tinnitu, capitis gravitate, sensuum hebetudine, insolitâ rerum earum, quæ firmiter antea memoriæ inhæserant, oblivione, faciei pallore aut livore, oscitatione frequenti, sternutatione crebriori, variorum splendorum atque colorum, iridem quasi repræsentantium, apparitionibus, nervorum trepidatione, insolito membrorum omnium torpore ac lassitudine, cordis palpitatione, odoris fœtidi sensu &c. imminentem non concluderet? neque etiam vulgus (ut verbis clarissimi *Langii* utar) dum subiectum ex improvviso non tam concidit, quàm cum impetu quodam, ita ut sæpè pars primò in terram aut corpora adjacentia allisa livore aut vulnere afficiatur, prosternitur, totum corpus (maximè verò pollices digiti-que manuum, quos in manu abscondunt,) convellitur, caputque sæpiùs alliditur, brachia & crura, quin imò cervix & dorsum variis huc illuc flexionibus distorquentur, æger quandoque pectus immaniter contundit,

dit, nec audit nec videt, interdum vociferatur, vocemque inconcinnam edit, aut cum stertore spiritum sonorum emittit, stridor dentium supervenit, spuma ex ore profluit, urina interdum, fæces, & genitura excernitur, de Epilepsiæ præsentia dubitat. Cum verò ab annotata supra causarum diversitate variæ quoque Epilepsiæ dependeant differentiæ, illas etiam jam hic apponere necessarium puto, priusquam tamen §. sequenti, quibus modis hic noster affectus ab aliis, qui aliquam cum eo convenientiam habere videntur, discrepet, demonstravero.

§. III.

Sunt autem præcipuè sequentes: *Apoplexia, Lethargus, Carus, Catalepsis, Vertigo, Spasmus, Incubus, Syncope, & Suffocatio uteri.* Quod Apoplexiam igitur primò attinet, differt ea à morbo Comitiali i. quod in illa motus sit sublatus, in hac verò præternaturaliter auctus. 2. Illa senibus magis accidit, hæc verò pueris familiarior. 3. Illa si solvatur, ut plurimum desinit in paralyin, hanc autem rarissimè membrorum resolutio excipit teste *Galenol. 14 de loc. aff. c. 2.* A Lethargo porò & caro differt, quod illi pedetentim invadere soleant, nullaque fiat convulsio, sed somno indulgeant ægri, rarissimè spuma circa os appareat, Epilepsia verò derepentè (saltem ut plurimum) & in momento quasi cum convulsionibus membrorumq; distorsionibus opprimit,

vigilantibus accidit, spumaque ferè semper adesse solet. A Catalepsi item distinguitur, quod in hac totum corpus rigidum permaneat, nec membra flectantur, sed in eodem quo prehensi statu apertis ac immotis oculis, statux alicujus adinstar ægri permaneant; quæ omnia secùs in Epilepsia accidere, ex traditâ superiùs ejus historia cognosci potest. Differt à vertigine, quod sensus in hac penitus non auferantur, sed solummodo depraventur, nec ulla musculorum, aut membrorum contractio adsit. A spasmō atque tetano differt, quod in his motus contractivus tensivusve continuus, in Epilepsia verò interruptus deprehendatur. Incubum autem quod concernit, ille dormientibus, præprimis verò post largiorem coenam dorso incumbentibus, cum motu difficili, torpido sensu, falso ponderis thoraci incumbentis insomnio, & cordis anxietate accidit; secùs verò fit in Epilepsia. A Syncope etiam distinguitur, quod in hac nulla adsit convulsio, sed omnia membra rigida & algida sudoreque frigido madentia cernantur, quod in morbo sacro minimè accidere solet. Ab uteri demùm suffocatione ex eo, quod mulieres quandoque vocatæ audiant, punctæ sentiant, intelligant, eorumque quæ in paroxismo secum actâ fuère recordentur, Epileptici verò nec quicquam eorum, quæ sibi contingere, sciant, eam discernere licet. *vid. Barthol. de Moor Pathol. cerebri de morb. cad. p. 363.* Accedit etiam, quod in hac pollex firmiter palmæ manus sit inclusus, quod secùs esse in passione hysterica *vid. apud eundem l. c. p. 426.* jam verò ad differentias.

§. IV.

Circa has verò notandum, hunc affectum non uno eodemque sed diverso incedere vultu. Alia enim *LEVIS* est, cujus paroxismi citò desinunt, ægerque non toto corpore, sed aliquæ saltem partes convelluntur, & vel caput saltem concutitur, vel oculi contorquentur, vel manus ac pedes hinc indè jactantur, vel manus clausæ tenentur, neque concidit, sed vel in gyrum agitur, aut hinc inde discurrit patiens; sic non cadentem observavit *Marcell. Donat. lib. 2. Hist. Med. mirab. cap. 4.* stantem *Antonius Benivenius de abdit. morb. caus. cap. 97.* sedentem *Dodonaus in schol. ad cap. Benivenii* allegat. cursitantem *Erastus in Anatom. librorum Comitæ Montan. part. 2. p. 195.* Alia verò *GRAVIS* est, cujus paroxismi diu durant, & ubi æger symptomatibus §°. 2. recensitis vel omnibus, vel saltem gravioribus vexatur, ita ut sæpiùs pro obresso à dæmone haberetur, nisi Medici scientia ipsius innocentiam defenderet. Alia porro est *HAEREDITARIA* & congenita, quando vel à parentibus epilepticis in liberos transplantatur, vel à prava matris utero gestientis imaginatione in foetum derivatur; vel à mala cerebri aut alterius partis plus minùs nobilis conformatione homini ut plurimum incurabilis connascitur. Alia verò est *ADVENTITIA* seu adscititia, quæ jam genitis ex quacunque post nativitatem causâ obtingit. Alia rursus est *RECENS*, alia verò altas jam in corpore egit radices,

atque *INVETERATA* dicitur. Sic etiam alia est *PRIMARIA* quæ nullo præcedente morbo incipit, alia *SECUNDARIA* quæ alium subsequitur morbum, alia *SOLITARIA* nulloque alio morbo connexa, alia verò cum *ALIIS AFFECTIBUS CONIUNCTA* est v. g. cum hydrocephalo vid. *Zach. Quæst. Med. legal. tom. 3. p. 1. n. 1.* cum apoplexia *Erastus part. 4. disput. contra Paracels. p. 53.* cum paralyfi *Schenck lib. 1. obs. 28.* cum melancholia idem *obs. 205.* cum syncope *Stachius Med. pract. l. 7. c. 3.* cum Hystericis affectionibus *Forest. lib. 10. obs. 30.* alia *STATAM SERVAT PERIODUM*, & vel singulis annis semel vel bis, vel singulis mensibus in Novi & Pleni lunio, vel brevioribus intervallis, sed iis statis & certis invadit, alia verò *NON SERVAT PERIODOS*, sed nunc sæpiùs nunc rariùs, nunc per breviora nunc per longiora intervalla infestat. Ita ratione subjecti, alia est *INFANTUM*, alia *PUERORUM* seu *ADOLESCENTUM*, alia *MULIERUM*, alia *VIRGINUM* &c. item à modo grassationis alia est *ENDEMIA*, qualis in Florentia observata fuisse fertur, alia verò est *SPORADICA*. Præter plures autem has differentias duplex potissimum ex causis deductum communi Authorum calculo statuitur discrimen, nunc enim cerebrum *IDIOPATHICE* seu per *ESSENTIAM*, quando fomes mali ibi locorum ortum suum habet, quod ferè con-
jicere licet, quando ægri subitò & sine ulteriori ferè paroxismi imminentis præsensu concidunt, & non rarò propter ademptam omnem iis notitiam & providentiam in ignem aut aquam præcipitantur, nunc verò *SYM-*
PA-

PATHICE seu *PER CONSENSUM* aliarum partium tum internarum v. g. ventriculi, uteri, intestinorum &c. tum externarum v. g. ulcerum, vulnerum, contusionum &c. laborat. Sic, ut alia quæ hic adducere possem exempla omittam, ortum fuisse hunc affectum à sinistro pedis pollice læso, quendam accuratè observâsse *Joan. Dolæus* in *Encyclopædia Med. Theoretico-pract.* p. 118. recenset. Ubi verò ut plurimum præter successivam fibrarum leviolem contracturam secundum nervi distributiones, sursum cum fornicationis quodam sensu continuatam & auram repentem repræsentantem, quæ paroxysmum ordinariò prænunciat, propria cujuslibet partis, cui suos hoc malum natales debet, affectæ signa adesse deprehenduntur. Sic si è ventriculo, turbatio & rosio in eodem, gravitas & tensio circa præcordia, appetitus dejectus, concoctionis debilitas, ructus, aliaque ventriculi affecti signa adsunt. Si verò à vermibus, narium præprimis pruritus & frictio, salivæ nocturno præsertim tempore ex ore effluxus, facies pallida, eademque subitò rursus incalescens & rubens, morsus ac dolor stomachi & intestinorum, & hinc frequens abdominis contrectatio, rugitus ac tormina ventris, abdominis insolita durities, membrorum atrophia, tussis quandoque sicca & singultus, vermiumque cum alvi excrementis egestio animadvertitur. Et sic de cæteris, quibus, cum partim ex relatione ægri patere possint, partim ab Authoribus singulis subjuncta sint affectibus, non immorabor, sed prognosin aggredior.

§. V.

Quemadmodum autem in omnibus morbis, ita & imprimis in hoc, judicium suspensum habere, ne, si forte non respondeat eventus, ludibrio exponatur Medicus, consultum est. Cautè tamen procedere hac in re licebit, si attendatur 1. Epilepsiam omnem periculosum & longum malum esse, licet alia tamen alterâ periculosior sit, alia verò minus conjunctum habeat periculum, faciliusque curetur. 2. Epilepsiam hæreditariam ut & congenitam ob vitiatam totius corporis à natura dispositionem vel omninò nunquam vel rarissimè curari, eamque neque ætatem, neque Medicum discutere posse. 3. Recentem curatu faciliorem esse quàm inveteratam, quemadmodum de cane vetulo proverbium ait, cum loris non asuescere, quum enim ætatem adeptus fuerit morbus, vix ampliùs curabilis est, & si in initio neglecta fuerit, frequentissimè usque ad ultimum vitæ diem saxum hoc Sisyphæum miseri volvere coguntur. 4. Periculosiorem esse eam, in qua functiones animales omnes abolentur & convulsio vehementior est, frequentior ac diuturnior, atque excrementa spontè effluunt; licet enim plures quandoque ad annos sine præsentis vitæ periculo perduret, quandoque verò in stupiditatem & melancholiam incurabilem tristi metamorphosi mutata transeat, annotante *celeberrimo Willisio de morb. convuls. cap. 3. pag. 24.* Paroxysmorum tamen vehementiâ æquè

æquè ac frequentia cerebri vitaliumque viscerum œconomiam adeò invertit, concutitque, ut suo ulteriùs officio diu fungi nequeant, imò in ipso non rarò paroxismo vitam ægro abrumpit. 5. Curatu faciliorem esse, quæ, licet sit crebrior, breviores habet paroxismos, convulsionem minùs vehementem, & in qua æger liberiùs spirat. 6. Idiopathicam difficiliùs curari quàm sympathicam. 7. Supervenientem gravidæ mulieri Epilepsiam, maximè si fortis illa sit, vel mortem vel abortum minari. 8. Quartanam Epilepsiæ supervenientem eam solvere juxta *Hipp. Sect. 5. aph. 70.* 9. Epilepsiam ante pubertatem evenientem curabilem, post annum verò 25. ferè usque ad mortem ut plurimum durare teste *Hippocr. aph. 7. Sect. 5.* his verbis: *Comitiales morbi, aut convulsiones epileptica, quibus ante pubertatem eveniunt, curationem recipiunt, at quibus ea eveniunt vigesimo quinto ætatis anno, maximam partem commoriuntur.* 10. Epilepsiâ laborantes juniores tum ætatis, tum loci & victûs mutationem liberare. Teste eodem *aph. 45. Sect. 2.* Potuissent utique, quæ de Theoria immanis hujus affectus dicta sunt ulteriùs diduci atque explanari, verùm quoniam pagellarum angustia illud minimè permittit, ideo ad hujus morbi curationem propero.

Caput III^{tium}.

Epilepsiæ curationem tradit.

§. I.

DUo autem illa potissimum respicit, excitationem nimirum ægri in ipso paroxismo, & præsertim illius per remotionem causarum occasionalium. In ipso itaque paroxismo æger in loco frigido ac tenebricoso versatus in lucidiorem & calidiorem transferendus, capiteque sublimi collocandus est, tum dentes diducantur, linguaque exerta in os ultra dentes reducat, patulumque os servetur interjecto cochleari vel ligno aliquo v.g. baculo liquiritiæ, qui, si ad manus est, ordinariò in usum vocari solet, aut alio instrumento, ut æger faciliùs spiret, spuma effluat, & imprimis, quod sæpiùs contigisse observatum est, ne linguam morfu lædat vel amputet. Constrictiones & integumentorum ligacula solvantur, clamoreque forti in aures facto excitatio tentanda; hinc membra quoque convulsa, præprimis autem pollices & digiti manuum, qui vehementissimè convelluntur, quantum sine ægro- tantis damno fieri potest, in rectum, non vi, nam ossa inde luxata, imò aliquando fracta fuisse practici obser- vâunt, sed leniter extendantur, & ad quietem compo-
nantur.

nantur. Revulsio instituatur per frictiones cum panno aspero ac ligaturas validas & dolorificas, quæ subinde laxandæ iterumque constringendæ sunt. Sal quoque non tantum commune, sed & aliud acre ori immitti, aut dentibus affricari potest. Dein volatiliora v.g. succus Rutæ recentis, Spir. Sal. Armon. cum Castoreo & Oleo Succini, Rorismar Spir. & Sal volat. Corn. Cerv. Succin. Fulig. Tinct. Castor. item Castor. & Camphora cum Aceto Rutæ vel Lavend. Liqueor Corn. Cerv. Succinat. Aquæ porrò Antepilepticæ & Antapoplecticæ variæ, quarum ingens apud Authores quoscunq; extat farrago, Balsama cephalica, Pulvis Salis Armoniaci cum pulvere Calcis vivæ recentis &c. naribus admoveri, vel ori etiam immitti, aut prudenter cum aliis specificis remixta in pharyngem per siphonem recurvum injici, seu etiam temporibus vertici ac futuræ inungi possunt. Quibus si non suscitatur æger, sunt qui suadent fortiora sternutatoria v.g. ex Rad. Pyrethr. Castor. Helleb. alb. Euphorb. Fol. Majoran. Rutæ &c. ut & Clysteres acriores v.g. ex Rad. Ireos, Pæon. Fol. Majoran. Salv. Rut. Beton. Flor. Lavend. Til. Sumit. Absinth. Centaur. min. Agaric. in pet. lig. vel etiam Croc. Metall. additis Elect. diaphœn. de bacc. laur. Bened. laxat. Mell. anthosat. &c. quibus tamen, cum partim ob paroxysmorum brevitatem sæpissimè non requirantur, partim in fortioribus Epilepsiis ob convulsam pariter & constrictam ani sphincterem applicari vix possint, diutius non immorabor. An autem *V. Sectio in ipso Epilepsie paroxismo* administrari possit, cum plura apud Practicos

antiquos non minùs quàm recentiores boni & mali eventûs extent exempla , res est determinatu difficillima. Negativam inter alios defendit *Sennert. Pract. Med. lib. I. part. 2. cap. 21. Quæst. 6 p. 658.* Affirmativam autem præprijmis sustinet *Bartholomæus de Moor Pathol. cerebr. de morb. caduc. cap. 13. p. 658.* ita ut quamcunque quis amplectatur partem, reluctantes sibi habeat Doctores vix non experientissimos. Verùm, licet plures dentur casus, in quibus venæ sectio vel ob paroxismos breviores, ita ut vix advocari possit chirurgus, quin insultus diu sit superatus, vel ob virium debilitatem, vel ob largas evacuationes prægressas, vel alia quæcunque contraindiciantia celebrari non possit nec debeat; negari tamen minimè poterit dari sæpissimè casus, ubi V. Sectio non tantùm absque ullo periculo in usum vocari potest, sed & ea etiam requiritur. Quid ni enim homini plethorico ac vegeto, lautæ ac spirituosæ aliàs diætæ assueto, postque evacuationes sanguinis artificiales neglectas, vel naturales suppressas Epilepsiâ correpto venam secares? imò & extra hunc casum V. Sectionem quandoque, maximè si Epilepsia recens, paroxismique protractiores sint, nisi specialius quid contra indicet, non solum non prohiberem, sed & cum maximo quandoque ægrotantium levamine eam administrari posse putarem; semper tamen hoc in casu adstantes de dubio eventu advertendos esse consulerem, ne fortè Medicus, si eventus non secundet, legis aquiliæ reus habeatur.

§. II.

Excitato autem hac ratione ægro, exantlatoque paroxismo opera omnis adhibenda ut recidiva præcaveatur, quod apprimè per remotionem causarum occasionalium tentari potest. Remedia autem quæ huic satisfacere possunt indicationi, ex triplici potissimum fonte, chirurgico nimirum, pharmaceutico atque diætetico desumuntur. Ex generosis igitur, quæ è fonte chirurgico depromuntur remediis, primo loco se offert

¶. SECTIO, præstantissimum illud quod Medicina agnoscit remedium, miranda cujus efficacia, quemadmodum vix non in omnibus morbis, ita & inprimis hoc in affectu, si nimirum plenitudinis notæ appareant, aut ex hæmorrhagiarum naturalium suppressione, vel artificialium consuetarum neglectu suos malum natales duxerit, cui libet facile perspecta esse potest. Sic *Zacutus Lusitan.* è *Rasè* habet exemplum frequentis Epilepsiæ è sanguinis copia subortæ V. sectione curatæ. Idem refert, quendam, sævissimâ Epilepsiâ frequenter concussam, sectâ ex intervallis Saphenâ, ab ea præservatum *M. P. H. l. I. Hist. 26. & obs. 22.* vid. eundem *in praxi Med. admirand. l. I. obs. 24. 26. 27.* ita & *Riverius obs. 38. cent. 4.* recenset historiam puellæ xij. annorum, post multa remedia frustra tentata, V. sectione liberatæ, unde & ipse colligit V. sectionem ad Epilepsiæ curationem plurimum conferre. Cujus tamen administrandæ locus, ut & sanguinis mit-

tendi copia pro ratione circumstantiarum viriumque robore plurimum variare solet. Sic etiam illi quandoque *HIRUDINES*, si v. g. à suppressione hæmorrhoidum orta sit Epilepsia, substitui possunt. Huic autem præter *CUCURBITULAS* & *SCARIFICATIONES*, quæ magnarum quoque virium sæpiùs esse deprehenduntur, proximè insequuntur *VESICATORIA*, *FONTICULI*, & *SETACEA* cauterio actuali seu potenciali in partibus musculosis variis, præprimis autem nuchâ, excitata, quorum pariter efficacia in evacuando seroso latice, qui hujus affectus causa sæpius existit, à plurimis Authoribus deprædicatur. Ita, ut unicum hic adducam testimonium, solo setaceo se juvenem quotidie Epilepsiâ laborantem, & puellam octodecim annorum ab infantia Epilepticam restituisse *Guilhel. Fabrit. Hildanus Centur. obs. 41. & cent. 4. obs. 81.* refert. De quo tamen meritò etiam legi meretur observatio clarissimi *Willis* de puellâ epilepticâ, cui cauteria accidentaliter & casu excitata à morbi insultibus immunitatem præstitere vid. ejus Opera cap. 3 de morbo convuls. p. 28. Quod si autem hæc & alia auxilia parum ad hujus tyranni expugnationem conferrent, ad medicinam efficacem, *USTIONEM* ac *TREPANATIONEM* &c. (si scilicet cranii v. g. caries, aut pus acre sub cranio collectum, comitialis morbi causa existeret) ut duro nodo durus quærat cuneus, confugiendum erit. Jam verò ad fontem pharmaceuticum.

§. III.

Quoniam verò morbus iste impuritatem chyli vel ex prima concoctione, vel alio quocunque modo vitiati quandoque sequitur, duplex oritur indicatio, *EVA- CUATIO* nimirum primarum viarum, deinde *CHYLI & SANGUINIS DEPURATIO*. Primæ indicationi satis faciunt *VOMITORIA* in principio statim propinata, quorum varia singularis hoc in morbo efficaciam passim ab Authoribus deprædicantur; inter quæ autem præprimis eminent Mercur. Vit. Croc. Metall. Vitriol. vomit. seu Gilla Theophr. Sal Vitriol. vomit. Tart. emet. Pulv. Carthusian. sive Alkerm. min. Sulph. Aurat antim. Rad. Asari, Ipecacuanh. &c. quibus varia ac subinde reiterata subjungi possunt *LAXANTIA* atque *PURGANTIA* v. g. ex Rad. seu Resin. Jalap. Scamon. Mercur. d Fibr. Helleb. nigr. Rhabarb. Fol. Senn. & ex his paratis, additis pro rei exigentia salibus variis e. g. Crem. & Cryst tart. Arcan. dupl. Tart. vitriol. Tart. solub. &c. minimè quoque neglectis *CLY- STERIBUS*, ut & *V. SECTIONE* pro circumstantiarum ratione quandoque repetitâ. Evacuatis sic primis viis, & depletâ M. sang. ad *ALTERANTIA* descendendum, ex quorum amplissimo apparatu, si cruditatum habeatur ratio, seligenda sunt modo acida v. g. Spir. Vitriol. volat. philosoph. Elix propiet. Paracels. Elix. vitriol. &c. nunc terrea v. g. Corn. Cerv. philos. præp. Ebur sine igne calcin. Ung. Alc. Corall, Cran. hum. præp. Os. Sep. &c, Salia
vel

vel fixa alcalina , v. g. Sal. tart. Nitr. fix. Sal. Card. Ben.
Centaur. min Absinth. Artemis. &c. vel falfa, v. g. Liqueur
terræ fol. tart. &c. vel volatilia, eaque vel urinosa vel acidu-
la vel mediæ naturæ, v. g. Spir. Corn. Cerv. Spir. Sal. Ar-
mon. Sal volat. Corn. Cerv. Succin. Flor. Sal. Armon vel
simplices vel compos. &c. quæ pro renata partim singula,
partim inter se, & cum specificis antepilepticis remixta,
in vehiculis convenientibus adhiberi possunt, non ne-
glectis interpositis Catharticis aut etiam Emeticis supe-
riùs jam allegatis. Eorum autem, quæ *SPECIFICA* & oc-
cultâ, uti loquuntur, quadam vi Epilepsiæ creduntur
resistere, medicaminum tanta venditur ubivis copia,
ut in recensendis iisdem calamus scribentem, & audien-
tem aures deficerent; non enim tantum quilibet ferè
Medicorum, sed & omnes, qui illotis quoque mani-
bus sacræ artis mysteriis se immiscent, peculiare sibi eli-
gunt specificum, & nescio quod, ad truculentum hunc
affectum debellandum, se possidere arcanum sibi ima-
ginantur atque deblaterant. Nemo itaque à me omnium
ejusmodi remediorum expectet catalogum, cum maxi-
mè decantatorum & communissimorum tantummodo
mentionem injicere animo constituerim. Ex vegeta-
bilibus celebrantur Ruta & ejusdem species, Polium mon-
tanum, Angelica, Valeriana, Salvia, Rosmarinus, flo-
res Tiliæ, Lavendulæ, Lilior. Convall. Hyssop. Denta-
ria, Anagallis, Cerasa nigra, & plura alia. Eminere
præprimis dicuntur Lignum Corylinum & Buxinum,
Viscus

Viscus Corylinus & Quernus, pulvis Julorum Coryli-
 norum tempore verno collectus; omnibus autem ferè
 præfertur Pœonia, & quidem ex ea, præsertim mare,
 in usum cedunt Flos, Semen atque Radix externè & in-
 ternè exhibita. Requirunt autem hic ut certo tempo-
 re nunc sole in Leone, nunc in Ariete existente &c.
 modo ante solis ortum, modo tempore meridiano,
 mox cum instrumentis aureis argenteisve, mox cum
 aliis circumstantiis haud rarò superstitionem olentibus
 colligantur. Referri huc quoque possunt sic dicti Carbo-
 nes seu potius Radices Annosæ Artemisiæ circa Joan.
 Baptistæ festum inprimis reperiundæ, ut & pulvis Lyco-
 podii seu Musci terrestris clavati Augusto mense colle-
 ctus. Nec inter reliqua Cephalica Nervina atque Aro-
 matica desunt, quæ virtute Antepileptica gaudentes alle-
 gari possent, sed quæ recensere nimis longum foret.
 Animalia quoque, haud exigua, ad tam crudele malum
 profligandum, arma suppeditare videntur. Hic laudat
 Hirundines, Picas, Corvos juniores combustos, ille
 Dentes Hippopotami, Apri, Lupi, Lapillos Carpio-
 num, Lucii piscis, Spinas Mustelæ piscis, Cornu Cer-
 vi, Unicornu verum, Cornu Rhinocerotis, Fel Ca-
 tuli nigri, Testiculum Apri, Murem calcinatum, San-
 guinem Leporis venatione capti & jugulati deprædicat.
 Alius in Castoreo omnem vim Antepilepticam quærit,
 alius Lapidis Bezoar utrique, Ægagropilæ &c. summas
 adscribit vires, alius fiduciam in Stercoribus v. g. Pavo-

nis &c. ponit. Alius ad Cornu & Ungulam Alcis in paroxismo præprimis epileptico existentis trucidati, & quidem ungulam pedis posterioris aures scalpentis confugit. Alii denique in ipso Homine necessaria latitare auxilia sibi aliisque persuadent; hinc nunc Ossa Hominis, & imprimis Cranium violenta morte interemptorum, maximè autem specificè os Cranii sic dictum Triquetrum & Usneam Cranii Humani ab haud paucis commendari cernes, nunc ipsum Cerebrum laudabitur, nunc Secundinæ præsertim Primiparæ deprædicabuntur, nunc Sanguis Humanus omnibus ex regno animali præferetur; experientia satis loquitur quàm frivola, ne dicam stolidam quosdam occupet opinio Epilepticis Sanguinem adhuc æstuantem hominis recenter decollati propinantes, ægrumque postmodum cursu maximè exagitantes, & tantopere defatigantes, ut ferè amplius se commovere nequeat, sibi persuadentes Archæum furibundum ideâ mortis sanguini decollatorum impressâ compesci, & à furore retrahi. Ast quot curati fuere? plures certè nullum exinde experti fuere auxilium, & potius quandoque malum fuit adauctum, imo exempla prostant miserorum hoc modo vitâ privatorum. Quod si aliquando bonus exinde subsequutus fuit eventus, motui potius & sudori illum adscribendum esse forsitan probabilius creditur.

§. IV.

Neque tandem mineralia auxiliatrices denegant manus, Lapidēs pretiosi, inprimis Jaspis, Smaragdus, Chelidonium quibusdam arrident, aliis verò Succinum atque Cryſtallus placet. Inprimis verò in Vitriolo & Antimonio eorumque Sulphuribus omnem medelam nonnulli quærunt. Quid dicam de Cinnabari tam nativâ, à Cratone pro Epilepsiæ Magnete habitâ, quàm artificiali, & præcipuè Cinnab. Antimonii. Ne nunc multa verba faciam de virtute Antepileptica Auri, Argenti, aliorumque metallorum. Sed quis omnia è triplici Regno ad hunc affectum conducentia referret remedia? Quod si ulterius ex simplicibus paratas compositiones lustres, adinvenies nunc Aquas destillatas simplices, Flor. Pœon. Til. Valerian. Ceras nigr. Lil. convall. &c. nunc Compositas Cephalicas Hystericasque, Epilept. Lang. Hirund. cum & sine Castor. Balsam. Embryon. Elix. vitæ Math. &c. Hic tibi se offerent Syrupi Pœon. Acaciæ, Cichor. cum Rhab. Conservæ Flor. Til. Pœon. Lil. convall. Ceras. nigr. &c. commendabuntur mox Pulveres Epileptici March. nig. Küffer. Specif. Cephal. Mich. alique; mox celebrabuntur Magisteria Corall. Succin. Margarit. Essentiæ atque Tinct. Corall. Succin. Smaragd. & quæ alia ejusmodi remedia. Præprimis autem magnis extolli laudibus experieris Olea, Salia

& Spir. volat. modò acidæ, modò falsæ, modò alcalinæ naturæ, Spiritum Vitrioli volat. Spir. Vitriol. volat. antepilept. (è vitriolo veneris cum urina humana paratum) Oleum, Spiritum & Sal volat. Succin. Spir. & Flor. Sal. armon. simpl. & compos Spir. Sal. volat. & Ol. C. C. Liquorem C. C. Succinat. & præcipuè Sal. volat. & Ol. Sang. humani &c. & quæ sunt plurima alia decantata ad Epilepsiam remedia. E quibus meritò adhuc Auri sic dicti Fulminantis mentionem facio, illud enim in motibus epilepticis præsertim infantum ad unum aut alterum granum datum mira quandoque præstitisse variorum Virorum sæpiùs repetita comprobat experientia. Quod si arcanorum medicaminum possessoribus patulas aures præbere velis, hic tibi maximopere collaudabit Aurum Potabile, Tinct. Lunæ, Tinct. veram Corall. atque Essent. Margarit. ille maximis extollet laudibus Pulveres Solares, Nigros, Essentias dulces, Olea animalia & similia, quæ quandoque forsan per accidens aliquid præstitisse non inficias ibo, an autem ad tot miracula, uti quidem fertur, præstanda existant capacia, vix credo, judicent de illis qui ingredientia modosque parandi intimius norunt, mihi ignotorum nulla cupido, neque unquam in animum meum ingrediatur audacia sacræ fraude miserorum ægrotorum crumenas emulgendi. Sic & Amuleta varia deprædicantur v. g. Pœon. Rad. & Sem. Ungula Alcis, Sambucus supra salicem crescens &c. è quorum tamen usu, si quid boni eveniat, ima-

gina-

ginationi potius ac fiducia, quàm eorum facultati id tribuerem. Quod si autem prædicta methodus aliquandiu prorsus incassum tentata sit, ad alius generis remedia, & præsertim ad ista quæ *MAGNA* dicuntur, devenire oportebit, in quorum censu *DIAPHORETICA*, *SALIVANTIA*, *THERMAE* & *ACIDULAE* præprimis ponuntur. Sic *Alphons. Ferr.* plurimos Epilepticos simplici Quajaci decocto bis in die ad unc. 6. vel 8. præscripto, ejusque decocto secundario, vice potius ordinarii (prout in lue venerea assolet) assumpto, se curasse affirmat, & salivationem à Mercurio potenter excitatam, succedente postea diætâ sudoriferâ hunc morbum certissime curaturam esse asserit *Willis de morb. convuls. Cap. 3. p. 32.* Denique pro causarum differentia cura quoque varianda, si enim Vermes in causa sunt, ea quæ Vermes enecant atque expellunt admixtis Antepilepticiis medicamentis exhibenda sunt, & sic porro. Possem hic jam varias quoque præscriptionum formulas apponere, verùm quia apud Authores & generalia præcepta, & elegantissima remedia passim extant, prudensque Medicus tum indicationes, tum uberem rei pharmaceuticæ apparatus ad particulares ægrotantium casus facile accomodare potest, proluxior hic esse nolo, sed ad fontem diæteticum me confero.

§. V.

Cum autem Diæta in legitimo sex rerum non naturalium usu consistat, superiusque jam, ubi de causis actum est, satis, quomodo illegitimè adhibitæ causam Epilepsiæ præbeant, dictum sit, ex quibus contrarium per se quoque intelligitur, ideò brevior me hic in recensendo legitimo earum usu esse licebit. *AER* itaque sit temperatus, purus ac vividus, si non naturalis, arte parandus, & cum *Hippocr. Sect. 2. aph. 45.* per regionum mutationem juvenibus à Comitiali morbo liberationem promittat, peregrinatio quoque ad alia loca commendanda est. *CIBI* sint modici, moderatè calidi ac sicci, facilis concoctionis & digestionis, boni succi, ventriculo grati, ac nullis referti humoribus excrementitiis. Vitentur è contrario cibi frigidi ac humidi, coctu difficiles, flatulenti, crassi, vaporosi ac facilè putrescentes, omniaque illa alimenta, quæ peculiari quadam vi Epilepsiam excitare dicuntur. *POTUS* sit vinum tenue & bonæ notæ, aut cerevisia clara ac benè defoecata, quamvis consultiùs esset à cerevisia & vino penitùs abstinere, si nimirum ægri id ferant, & eorum loco decoctum ex Cephalicis & Antepilepticis substituere. *QUIES & MOTUS* sint moderati, *SOMNUS* quoque sit nocturnus ac temperatus, & *VIGILIAE* atque lucubrationes in longam protractæ noctem canepjus

pejus & angue fugiendæ, omnes enim humores red-
dunt acriores, viresque quàm maximè prosternunt.
Cunctæ quoque solennes *EVACUATIONES*, cujuscun-
que generis sint, semper in statu laudabili & naturali
conservandæ, aut si suppressæ, revocandæ sunt. Om-
nes denique *ANIMI PERTURBATIONES*, ut finiam,
quam maximè vitandæ sunt, nisi suâ quis
sponte hunc hostem laceffere
velit.

F I N I S.

